

συνήθως προϊόν γενναιοδωρού προσφορᾶς φιλομούσου ὁμογενοῦς, οὕτινος φέρει καὶ τὸ ὄνομα, οὕτω καὶ ὁ λόγος τῆς κοινοῦτητος εἶναι ἀπαύγασμα διανοίας φιλανθρώπου λογίου, οὕτινος ὅμως ἐλησμονήθη τὸ ὄνομα καὶ ὅστις τὸν εἶχε προσφέρει πάλαι ποτὲ εἰς δασκάλισσάν τινα τῆς σχολῆς. Ἡ δασκάλισσα νυμφευθεῖσα εἴτε ἀποχωρήσασα τὸν ἐκκληροδότησεν εἰς τὴν διάδοχόν της καὶ οὕτω καθεξῆς, οὕτως ὥστε ὁ λόγος βλέπει πολλάκις, ὡς ἄλλος Τειρεσίας, πέντε καὶ ἑξ γενεάς.

Υπάρχουν ὅμως καὶ τινες ἀξιοσημείωτοι ἐξαιρέσεις. Πολλάκις ἡ κατὰ καιροὺς δασκάλισσα παραιτουμένη ἀπὸ τῆς τάδε ἢ τάδε σχολῆς, διοριζομένη εἰς ἄλλην μετακομίζει ὑπόουλως εἰς τὴν νέαν αὐτῆς διαμονὴν μετὰ τῶν ἄλλων χρησίων καὶ οικιακῶν αὐτῆς πραγμάτων καὶ ἀντίγραφον τοῦ λόγου τῆς ἐγκαταλειφθείσης σχολῆς, τοῦ ὁποίου ὅμως τὸ πρωτότυπον μετεβιβάσθη, συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν εἰς τὴν ἐκεῖ διάδοχόν της. Ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι ὅτι κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν δύο σχολῶν, τὰ φιλόμουσα αὐτῶν ἀκροατήρια, ἐνωτίζονται καὶ χειροκροτοῦν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν λόγον.

Ὁ αἰσθηματικὸς τῆς δασκάλισσας βίος εἶναι ἄξιος προσοχῆς. Κατὰ γενικὸν κανόνα ἡ δασκάλισσα κρατεῖ τὴν θέσιν της. Σπανιώτατα θὰ τὴν εὑρετε ἐμπερδευμένην εἰς τὰς συνήθεις εἰδυλικάς περιπετείας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ πρώτη θηλεία νεότητος καταγίνεται. Πράγμα παρὰδοξον. Ἡ δασκάλισσα εἶναι λίαν en étiquette μὲ τὸν γείτονά της συνάδελφον, τὸν δάσκαλον δηλ. τοῦ ἀρρεναγωγείου. Εἶδον συχνάκις ἀτυχεῖς διδασκάλους πλήρεις συναδελφικῆς ἀφροσύνης, τριγυρίζοντας τὰ πνευματικὰ τῶν ἡμῶν. Εἰς μάτην. Τὰ ἡμῶν τοὺς ἡτίνιζον πάντοτε μετ' ἀνεπαίσθητως ὑπεροπτικῆς ψυχρότητος, ἡ ὁποία τοὺς κατέθλιβε τοὺς δυστυχεῖς. Ἀγνοῶ τὰ ψυχολογικὰ τοῦ πράγματος αἷτια.

Τούναντίον, τὸ ὄνειρον τῆς δασκάλισσας εἶναι ὁ ἱατρὸς, καὶ τούτου ἀγνοῶ τὸ αἷτιον. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ εἰς τὰς μικρὰς συνοικίας ἐξασκούντες νεαροὶ τελειόφοιτοι τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, κάμουν θραῦσιν εἰς τοὺς στοίχους τῶν νεαρῶν μας δασκάλισσών.

Ἡ δασκάλισσα εἶναι ὄν συμπαθὲς καὶ ἀγαθοεργόν.

Ἡ τριακόσια ἢ τὸ πολὺ τετρακόσια γρόσια τὸν μῆνα πληρωνομένη δασκάλισσα ἐκτελεῖ ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ ἡθικὴ ἀξία εἶναι ἀνυπολόγιστος, τὸ ὅποιον εἶναι ἴσως νομίζομεν τὸ εὐγενέστερον πάντων.

Πολλάκις τὴν βλέπομεν ἐκτελοῦσαν τὸ κητῆκόν της ὄχι μόνον μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας ἀξιοθαυμάστου διὰ δεκαοκταετίδα κορασίδα, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀγάπης καὶ στοργῆς, ἡ ὁποία ἀναγγέλλει τὴν μέλλουσαν μητέρα.

Ἡ δασκάλισσα εἶναι συνήθως τὸ μόνον στήριγμα τῆς οἰκογενείας της. Αὐτὴ ἐπαναφέρει πολλάκις τὸ μειδίμα εἰς τὰ χεῖλη τῶν οἰκείων της, τὸ ὅποιον

ἀπὸ πολλοῦ, εἶχεν ἀποδιώξει οἰκονομικὴ καταστροφή.

Ἡ δασκάλισσα νυμφεύεται μίαν ἡμέραν. Ποῖον παίρνει; Συνήθως ἐνορίτην της ἀγράμματον καὶ εὐπορον, καθεστηκυίας ἡλικίας τὸν ὅποιον ἐσαγήνευσε τὸ γόνιτρον τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς, τὸ περιβάλλον τὴν δασκάλισσαν. Ἴσως ἐν τῷ συζύγῳ της δὲν εὐρίσκει τὸ ἰδεῶδες, τὸ ὅποιον ἐπλαττεν ὅταν εἰς τὴν ἑδραν της ἤκουε, ὀλίγον ἀφηρημένη, τὸ μονότονον ψέλλισμα τῆς μαθητρίας της. Θὰ ζήσῃ ὅμως εὐτυχῆς. Τὸ πρῶτον πράγμα, τὸ ὅποιον τὴν θέλγει ἐν τῇ νέᾳ της ζωῇ εἶναι ὅτι δὲν σηκώνεται εἰς τὰς ἑξ τὸ πρωί. . .

ΑΓΓΕΛΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΝΟΙΚΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἦθελα πολὺ νὰ ξέρω ποῖος εἶναι ὁ «Ἀμουριανός». Ὅχι ποῦ εἶχε τὴν εὐγένεια καὶ τὴν καλwsύνην νὰ μοῦ ἀφιερῶσιν τὸ «Ρολοῖ» του, δίχως νὰ γνωρίζουμαστε. Μόνον ποῦ ἔχει τὴν πέννα του βουτηγμένη στὴν καρδιά του, καὶ τὰ γράφει μὲ παιδιοῦ ἀφέλεια καὶ μὲ τεχνίτη χάριν. Τὸ ἴδιο κ' ἴσως πῶτερο, καὶ στὸ Μοιτο perpetuo» ποῦ τελειώνει μὲ μετρονόμενα λόγια καὶ ποῦ ἀφίνει τὴν ἐντύπωση ποῦ χρειάζεται. «Μετρονόμενα λόγια», εἶπα — δώρο ποῦ κάθε Ρωμιὸς δὲν τῷχει· ὅλα θέλει νὰ τὰ πῇ ὁ Ρωμιὸς, καὶ φυσικὰ λέει κάποτε καὶ ἀνοησίες. Ὁ τεχνίτης ὅμως λέει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὸ σκοπὸ του.

Στείλετε, νὰ σὰς χαρῶ αὐτὸ τὸ γραμματάκι στὸν Ἀμουριανό. Δίκιο εἶναι νὰ ξερῇ πῶς «γνωρίζουμαστε» τώρα· μὰ νὰ μὰς χαρίσῃ καὶ τὸ νομά του.

ΑΓΓΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Υ. Γ. Γιατί ὅμως ξένο τίτλο; Γιατὶ ἡ ὁμορφὴ του νησιώτισσα μὲ φράγκικο καπελλῖνο; Θὰ πῇτε δὲν πειράζει καὶ πολὺ, ἀφοῦ τὰ τέτοια δὲ μεταφράζονται. Νὰ τὰποφεύγουμε ὅμως.

Ἐνεκεν τῆς πληθῆος τῆς ὕλης ἡ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματός μας, τὸ ὅποιον ἄλλως τε εἶναι περὶ τὰ τέλη του, ἔμεινεν διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον.

Φέρομεν δὲ εἰς γνῶσιν αὐτῶν ὅτι εὐχαρίστως θὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὴν γνώμην αὐτῶν διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρὸς μεταφράσιν μυθιστορήματος, ἐὰν λάβωσι τὸν κόπον νὰ μὰς γράψωσιν ἐντὸς τῆς δεκαπενθήμερης.